

PANEGÍRIC A PEP CASTELLANO PEL XII PREMI DE LA FUNDACIÓ SOLER
I GODES.

CASTELLÓ, 25/11/2011. HOTEL INTUR.

Amic Pep Castellano, la Fundació Càtedra Enric Soler i Godes ha tingut a bé concedir-te el XII Premi a la Innovació Educativa i m'ha traspassat l'honor, perquè saben l'amistat que ens uneix, de fer el teu panegíric. Fet que em complau. També la meua felicitació al CPFPA Germà Colon. Però només m'han donat cinc minuts, així que anem a per feina.

Felicitats, Pep, en nom propi, en nom dels presents, dels molts amics i amigues que has anat fent al llarg del camí, alguns els tens entre els que hem format recentment el Pont. Cooperativa de Lletres, però, sobretot, imagine, entre els xiquets i xiquetes als quals tu i Canto, a qui faig també extensiva la meua felicitació, heu aportat alegria, imaginació i valors a través de les vostres actuacions com a contacontes. I res no hi ha tan complaent i satisfactori com fer somriure els xiquets, fer-los imaginar nous mons i, també, transmetre'ls uns valors ciutadans que els facen el dia de demà persones entre les persones honrades i transparents, tolerants, que estiguen al servei de la societat ja que, malauradament, massa se'n serveixen descaradament, d'ella.

Com vaig dir en el pròleg de *Janxa i la pell de cocodril*, ets una persona a la qual agrada xarrar. Malament anàvem si a un contacontes li hagueren de traure les paraules amb cullera...

Però no crec que el XII Premi a la Innovació Pedagògica te l'hagen donat pel mer fet de contar contes, Pep. N'hi ha molts que ho fan i ho fan molt bé. Però tu que has exercit d'ensenyant, també, com jo i molts dels presents, saps que la nostra feina pot convertir-se en una feina rutinària, d'anar tirant, o pot ser una feina engrescadora, agraïda, perquè els xiquets són sincers quan veuen que els ensenyants hi mostren vocació i dedicació. Aleshores, se'ls estimen. I això és el que tu has mostrat al llarg de la teua carrera com a mestre i, darrerament, com a monitor de mestres, a més de mostrar aquest amor per les criatures, aquesta dedicació que també és una mostra d'amor a la llengua i a la nostra cultura, a través de les meravelloses novel·les que els hi has dedicat. Perquè la renovació pedagògica és tot el que trenca les barreres de la monotonia. Però

no solament això. Tu, com tants d'altres que t'han precedit en el camí, has triat un vehicle de comunicació oral que no és cap altre que la nostra pròpia llengua, fidel a la que vas aprendre als voltants de l'ermita de sant Pau, a Allbocàsser, fidel a homes que ens la van saber preservar, com el personatge que dóna nom al premi, Enric Soler i Godes, signant de les Normes de Castelló. Però no només això ja que, permeteu-m'ho, Soler i Godes va deixar ben clar en la Memòria de la II Setmana Cultural Valenciana, el 1931, la "Necessitat d'una Societat Pedagògica de Mestres Valencians, que en peu de guerra permanent lluite amb una fe i un entusiasme exemplar per la nostra personalitat, la nostra història..." I més endavant diu: "La tasca és gran i feixuga, ja que aspirem a la llibertat pedagògica del nostre País per mig d'un recolzament total del seu esperit netament valencià, fent obra de cultura des de l'escola". I és clar que la llibertat pedagògica comporta un compromís cap a la 'renovació' pedagògica, basada sempre no solament en una pedagogia democràtica i per tant de respecte cap a l'alumne, sinó dels mitjans tècnics i manuals, avui hauríem d'afegir digitals i informàtics, que comporten un ensenyament qualificat i avançat.

I crec que tu, Pep, no solament has fet ús de la nostra llengua, com he dit, rescatada de l'oblit i de la indiferència d'una societat alienada, sinó que has treballat per la renovació democràtica i tecnològica com a mestre, contacontes i monitor de professors.

Ben enjorn, el 1987, vas exercir com a professor Coordinador de l'Escola d'Animadors Juvenils de la Generalitat valenciana. Vas canviar l'educació formal per l'educació en el temps lliure i vas fer de professor als cursos de monitors i animadors de temps lliure juvenil. Professió que et dóna de menjar i que mantens fins a l'actualitat, segons paraules teues.

El 1995 comences una nova aventura. La de Contacontes, amb Canto Nieto, la teua esposa i companya, també com a il·lustradora de molts dels teus llibres. Has explicat contes a moltes biblioteques i cases de cultura i a la majoria dels col·legis de la província de Castelló i part de la de València.

Del 1998 al 2005, setmanalment, vas explicar contes amb Canto Nieto a la ràdio, al programa "A vivir que son dos días", de Radio Castelló Cadena SER.

Del 2002 al 2007 vas col·laborar amb els CEFIRE's de Sagunt, Castelló i Vinaròs impartint-hi cursos per a mestres sobre animació lectora, l'art de contar contes i com dinamitzar l'aula amb activitats lúdiques.

Dins del Moviment de Renovació Pedagògica, hi has col·laborat en moltes escoles d'estiu amb cursets d'animació lectora, l'art de contar i explicar contes. I aquesta, la d'ensenyar a saber animar, no és una tasca fàcil.

Com que se m'acaba el temps, t'anime Pep perquè des del teu treball com a mestre de monitors, continues en l'esperit que t'ha animat sempre, en la vitalitat de què has donat mostra, també com a escriptor, perquè sempre són els pocs els que mouen el tot. O, com a mínim, hem de tractar moure'l, somoure'l, desvetllar-lo del son, perquè només hi ha camí mentre s'avança. Com va dir el poeta Antonio Machado, "caminante, no hay camino / se hace camino al andar". Cal estar, com Enric Soler i Godes, a l'avantguarda de la renovació, no deu ser per manca de mestres que, com també el mestre Carles Salvador, ens han precedit i mostrat el camí.

Bona nit a tothom.